

PARS SECUNDA

Proponitur Praxis devote audiendi Sacrum.

Parca est subtus expectantibus palma, si quam in se ascendentibus pollicetur, fructuum copiam consideres. Hinc sacra in canticis (a) sponsa, cum alias satis sibi fieri posse desperaret, *ascendam, inquit, in palmam, & apprehendam fructus ejus.* Porro non aliud per hanc palmam, quam salutare crucis lignum (b) atque adeo Missæ etiam Sacrificium intelligitur, quod cum illius victima reapse convenire jamjam perspeximus. Tunc vero in eam demum enitimur, densos fructus decerpuri, quando anima nostra ad radicem hujus arboris considerat, excellentias fructuum considerat, modumque ac rationem hosce fructus parti-

(a) Cant. 8.

(b) Cornel. à Lapid. hic.

participandi in praxin redigit. Nam licet horum fructuum aliqui sponte sua in sinum nostrum illabantur, rari tamen sunt in comparatione eorum, qui per attentam cooperationem, & singularem devotionem colliguntur, sponsæ scilicet exemplo, dum dixit, *apprehendam &c.* Quo ergo propius ad hanc praxin deteramur, id imprimis præsupponendum occurrit, Missæ Sacrificium, ni vacuum esse velis, non præsentiam duntaxat hominis, sed vel maxime factam ab eo una cum Sacerdote sui oblationem exigere. Quod factitandum non uno sacri Canonis loco Ecclesia commonet, cum eas Sacerdoti verborum formulas suggerat, quibus ille universæ concionis interpretem agere, communique omnium ore se Dominum deprecari demonstrat. Cum enim Sacrificia sint primum Religionis debitum, supremusque, quem Deo deferimus, cultus; æquum minime videbatur, quemquam eximi ab hoc tributo, si non per manus proprias, saltem per alienas præstando. Optima proinde Missæ Sacrificium auf-

aufcultandi ratio fuerit, Sacerdoti se animo, virtutumque actibus, quantum res patitur, accommodare, eumque vel maxime in rectissima mentis intentione sequi, quam ille dum re divina fungitur, & sibi præfigere, & observare identidem debet. Porro Missam in quinque omnino partes comoda partitione dividimus, quarum prima Præparatio; Instructio, Oblatio, Communio, Gratiarum actio reliquæ nuncupentur. Quare his omnino passibus optimum fuerit Sacerdotem comitari, quo & devote & utiliter Divino huic interesse Sacrificio valeamus.

Quid in Prima Sacrificii Parte, seu Præparatione agendum?

Idem scilicet agemus, quod Sacerdos, qui ut primum ad aram accersit, animo sese demittit: Deum noxarum veniam rogat, Spiritus Sancti consilium secutus, cum ait: *justus prior accusator est sui*: (a) cumque totius humani generis personam referat, etiam pro

(a) *Proverb, 18.*

pro omnium delictis Deum deprecatur. Et hæc pars prima est; atque Præparatio dicitur. Tu quoque cum Sacerdote hinc precum tuarum ducas initium, animo ad compunctionem, peccatorumque tuorum detestationem composito. Quem in finem ea oratio, quæ *confiteor* dicitur, inducta est, quod si vero eam minus assequi valeas, aut fervare non lubeat, sequentem substituo, eliciendo cordis dolori peropportunam.

Actus Contritionis.

Quis unquam credidisset, vilissimum terræ vermiculum eo audaciæ processurum, ut Deum omnipotentem, qualem te esse confiteor, Deus meus! sperneret, dereliqueret? & tamen te ego toties peccatis meis contempsi, & quod plus est, ea remeritate ac imprudentia te contempsi, ac si tuis in me oculis nunquam esses intentus, nec reum momento quovis æternum plecere potuisses. Ah! peccavi, fateor, peccavi coram te, & in totius cælestis Curiaë conspectu inique egi. Te ego

in

in Sanctorum omnium oculis offendi, qui tibi tanta semper constantia & inconcussa fide servierunt. Coram sacratissima Virgine Maria ego deliqui, cujus diviniſſimum Filium rursus Crucifixi. Coram cælestis aulæ Principibus Michaelē Archangelo, Joanne Baptista, Petro ac Paulo te offendi, qui tamen, ut tuæ sanctissimæ voluntati obtemperarem, tot mihi sanctissimis exemplis præluxerunt. Agnosco igitur me peccatis iisque gravissimis plenum, quæ ego super omnia alia mala detestor; & ideo detestor, quia sunt contra te, tibi que super omnia alia bona amato displicent. Ah! quam vellem ex animo, ea me nunquam commisisse, nunquam me tibi tanta injuria displicuisse. Jam vero, bone Deus, cui nihil est impossibile, jam brachii tui potentiam ostende: dele iniquitates maximas, peccatorisque hujus infelicis salutem effice. Da mihi gratiam nunquam amplius te offendendi, tantum te deinceps amandi, quantum te omnibus retro temporibus offendi: hanc mihi gratiam à te
impe-

impetrare velint ipsa inprimis Virgo sanctissima, omniumque Advocata Maria, & electi mei Patroni omnes, ut eorum exempla secutus, deinceps in præceptis tuis ambulem, & tuo cum illis consortio æternum perfrui merear. Amen.

Quid in secunda Sacrificii Parte, quæ instructio dicitur agendum?

Post peractam hujusmodi confessionem à gradu infimo aram propius accedit Sacerdos: & quæ hinc ad Offertorium usque peraguntur, Instructio dicitur; eo quod hic fidei nostræ instruamur doctrina, quæ cum in Prophetarum, & Apostolorum sententiis, tum in ipso Dei Filii Evangelio continetur. Si igitur tibi Sacerdotis verba percipere, & assequi mente concessum est; satis amplum eliciendis variis animi affectibus, perdiscendisque, ac ruminandis æternarum veritatum dogmatibus campum nactus es. Secus vero si accidat, utilissime te impendes ponderandæ considerationum alicui, quas in prima
Libelli

Libelli hujus parte super Missæ Sacrificii prærogativis sumus complexi. In hunc enim finem per singulos hebdomadæ dies singulas distribuimus.

Quid in tertia Sacrificii Parte seu Oblatione agendum?

Instructionem continuo sequitur Oblatio; atque hæc Fidelium Missa dicebatur, quod Cathecumenis dimissis, ij duntaxat interessent. Hæc initium ducit à panis, viniq; oblatione, & ipsa eorum consecratione, in qua divini Sacrificii essentia consistit, terminatur. Ab hoc igitur temporis puncto, Offertorio scilicet ad ea usque verba, *Agnus Dei*, ubi Sacerdos sumendis sacris speciebus magis se magisque disponit, eundem sequi poteris, & Sacrificium hoc ad eos, quos supra diximus, a Christo intentos, quosque & Ecclesia quadruplici, quæ à Sacerdote distinctius fieri solet, Oblatione denotat, fines itidem offerre. Nam ad ea verba, *Suscipe sancte Pater, &c.* illud specialiter offert pro peccatorum remissione; ad illa vero: *Suscipe*

cipe sancta Trinitas, &c. in gratiarum actionem pro beneficiis; cum dicit: *Te igitur Clementissime Pater, &c.* pro bonis quibuscunque impetrandis: ac denique cum paulo ante consecrationem dicit: *Hanc igitur oblationem*, in summum Dei honorem, ac cultum tanquam holocaustum. Arque hujusmodi incensis animi affectibus, virtutumque exercitio, usque dum ad orationis Dominicæ: *Pater noster &c.* recitationem deveniat, Sacerdos immoratur. Cujus proinde & ipse tenebis vestigia eo fere (citra anxietatem animi, & pietatis perturbationem) quem subnectimus, modo. Quod si elevatione Hostiæ aut Calicis interpellari orationem contingat, id ne utiquam pietatis sensum imminuet; quin excitabit magis, & accendet.

*Oblatio Missæ tanquam Sacrificii
Propitiatorii pro peccatis.*

Qua tandem fronte, Magne Deus!
tuum ego subire conspectum
præsumerem, nisi tuam deprecaturus
clementiam accederem? En me igitur
ante

ante tuos prostratum pedes peccatorum meorum pondere depressum: en confitentem reum, æterne Judex, quia iniquitates meæ multiplicatæ sunt supra numerum, ad quas supportandas non nisi infinita patientia sufficit: sed modicam, Domine, adhuc *patientiam habe in me*; & modum, quo *omnia reddam tibi*, me demum adinvenisse existimo; Filius enim tuus unigenitus suorum mihi meritorum thesauros, sanguinis sui pretium offert, quo meis me exsolvam debitis: quasi mortem in hac denuo ara paratus est oppetere, ut ego per ipsum vivam. Hanc igitur necis victimam, hæc merita divinæ Justitiæ pro totius mundi, meisque, quibus vel maxime premo, peccatis offero. Pœnitet me ex toto corde: de iis doleo, eaque detestor: odi; quia scilicet tu illa odisti, & infinitum averfari. Utinam, O me fœdifragum! utinam tibi semper fidelis exitissem! te semper amassem! tuis semper obtemperassem mandatis! verum quandoquidem ab iis tam turpiter defeci; quandoquidem tantam
tibi

tibi injuriam irrogavi, quanta fuit, sordidam perversamque meam rectissimæ divinæque tuæ voluntari antetulisse: aspice æterne Pater, ut pro me tibi honorem reddat Redemptor meus, qui tam perfecte tibi obedit, & nunc denuo tui amore obedit voci Sacerdotis, ut seipsum immolet in satisfactionem pro injuriis, quas divinæ Majestati tuæ nos creaturæ vilissimæ intulimus.

Hac ego oblatione confisus non modo delictorum veniam, sed & efficacia spero, petoque auxilia, ne amplius tam bonum, benignumque Dominum offendam, qui cum ipse sit læsus, ipse sit, qui ad iracundiam à me provocatus, tamen ex Filii sui visceribus pretium eruit, quo ei satisfaciam. Tuam gratiam pro cæteris quoque peccatoribus omnibus peto suppliciter, ut & ipsi tandem aliquando agnoscant, quam malum, & amarum sit, te dereliquisse fontem aquæ vivæ, & victi amore tuo ad te revertantur, nunquam amplius recessuri. Amen.

Oblatio Missæ tanquam Hostiæ Pacificæ pro Gratiarum actione.

O Deus, ac Dominus meus, bonorum omnium fons inexhaustus & indeficiens! quis unquam valeat *comprehendere, quæ sit tuæ in nos beneficentiæ latitudo, & longitudo, & sublimitas, & profundum.* (a) Si enim nec minimum beneficiorum tuorum digne possumus æstimare; quomodo gratiarum omnium cumulum, quibus nos undique obruis, pro merito extollemus; Sed gaudeo ex animo, quod cæteris donis tuis aliud insuper addideris longe maximum, hostiam videlicet pacificam, qua tibi pro munerum tuorum dignitate & numero gratias referremus. Nimis igitur erga tantam liberalitatem ingratus essem, si hujus Sacrificii oblationem negligerem. Proinde en tibi, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, en tibi Redemptoris mei merita universa, & divinissimi ejus sanguinis pretium omne, ~~quæ~~ per manum Sacerdo-

cerdo-

(a) *Ephes. 3. 18.*

cerdotis offero in gratiarum actionem ac compensationem pro beneficiis omnibus jam collatis, ac tota æternitate conferendis.

Præsertim vero tibi gratias ago pro immensis thesauris ac divitiis in Sacratissima Christi humanitate repositis, proque eodem nobis in Redemptorem, Magistrum, Exemplum, & advocatum concesso.

Gratias quoque ago pro innumerabilibus donis Sacratissimæ Virgini Mariæ communicatis; pro eo, quod eam Filii tui, nostramque omnium Matrem constitueris: gratias pro gratiis universis, quas Angelis, & Electis omnibus, ac præsertim Angelo tutelari, Patronisque meis concessisti: gratias tibi etiam ago pro beneficiis omnibus in reprobos effusis, iis maxime, quæ, ut pro iis tibi grati essent, illi agnoverunt nunquam, aut modo non agnoscunt.

Denique gratias ago pro immensa
rus

tua erga me bonitate, qua tuam in me creando potentiam, in conservando, defendendo, vocandoque ad fidem providentiam, & tantam in me ad poenitentiam post lapsum expectando patientiam demonstrasti. Gratiarum ago, quod me in Sacramentis justificare, tot gratiarum auxiliis in viam salutis aeternae deducere, omniaque hæc tanta beneficia, aliaque longe maxima tua scilicet in creaturam vilissimam profectione ac amore quodammodo sigillare dignatus sis. Pro his igitur aliisque innumeris, quas ego nec agnoscere, nec æstimare valeo, gratis sacrificium hoc divinissimum accipe, æterne Deus, in eoque plenam pro insufficientia, omnique mea ingratitude satisfactionem ac compensationem, quæ tibi in momenta singula, omnemque æternitatem debetur, ratam acceptamque habeas. Etenim *ab æterno in æternum misericordia tua.* Amen.

Oblatio Missæ tanquam Sacrificiū

Impetratoriū

Si necessitatum mearum nullus est numerus; nec tuæ, Pater misericor-

F

cor.

cordiarum, bonitatis ullus est terminus. Vere enim misericordiarum es dives, ut qui nobis filium tuum unigenitum in amoris pignus reliqueris, eumque pro cujusvis gratiæ impetratione in Sacrificio mediatorem constitueris. Atque hic est ille Dominus meus Jesus Christus, quem tibi jam sisto, tibi pro bonis omnibus obtinendis repræsentato. Reminiscere, Pater cœlestis, necdum Filii tui dolores ac mortem pro meritis fuisse compensatam; ac proinde immensum etiamnum superesse, quod ex ejus thesauris in me, ut ut indignissimum, possis effundere. Fac igitur, ut superabundare videantur fructus amarissimæ passionis ejus, quam tibi per Sacerdotis manus denuo offero pro mea, totiusque mundi salute: quomodo negare amplius poteris, quod alias pridem concessisti? cum Filium tuum dedisti, jam *omnia cum illo nobis donasti*. Quod si hoc non sufficeret, ut a te audiamur, is ipse, ut precibus nostris annueres, jam olim instituit, instatque etiamnum hoc super altare

rare immolatus. Quare si meas, etiam illius preces exaudis, & cum tuam mihi misericordiam exhibes, erga ipsum exerces justitiam. Atque hac ego fidei veritate confusus, Pater cœlestis, meas tibi, totiusque humani generis indigentias derego, privatas juxta ac publicas, tam corporis quam animi necessitates omnes expono, totoque præcordiorum affectu rogo, ut iis opem ac medelam afferre digneris. Miserere, Domine, tot infidelium ac hæreticorum, tot in peccato mortali degentium, justorumque tam repide tibi servientium. Da innocentibus lumen, quo hanc suæ felicitatis dignitatem agnoscant, & tueantur: da cum tentatione luctantibus robur, quo viriliter hostium insultibus obstent: da à lapsu surgentibus firmitatem, qua damnata veteris vitæ consuetudine in bono persistant: omnibus denique tibi servientibus charitatis ardorem concede, quo majori nominis tui gloriæ intenti, te impensius semper amare pergant. Memento etiam omnium pauperum, ægre decumbentium, om-

nium cum morte, & pro felici æternitate luctantium, captivorum quoque, & omnium in quacunque necessitate gementium, quos, rogo, tuo erigere velis auxilio, & solatio delinire: quos omnes tanquam proximos meos, omnipotenti virtute ad imaginem tuam creatos, torque doloribus ac pretioso sanguine Filii tui reparatos diligo, atque intimo cordis affectu complector. Ecclesiam tuam, Domine, sanctificare digneris: Filii tui in terris Vicarium Spiritus sancti afflatu gubernas; Episcopos, ac Sacerdotes dirige: conserva inter christianos Principes pacem: benefac omnibus nos odio habentibus: tuere fidelium omnium gregem: & tuæ pietatis clementiam in animas quoque piacularibus flammis derentas effunde: super omnia autem miserere animæ meæ pauperulæ, quam tibi ceu meo, & Domini mei Jesu Christi, Patri in manus consigno: aufer ab ea, quidquid tibi displicet. Da mihi fidei, spei, charitatisque augmentum, & ut te, meque ipsum noverim, concede. Ex-
 cita

cita in corde meo magnum veræ contritionis affectum; neque unquam permittas, ut te amplius ullo peccato offendam; sed potius gratia tua efficias, ut semper in præceptis tuis ambulem, & ad te denique tota æternitate amandum, fruendumque pertingam. Amen.

Hac triplici oblatione facile tempus illud insumptum iri existimo, quod ab offertorio ad hostiæ & calicis elevationem intercedit: quare pro hac quoque geminas precatiunculas subnectimus, ad quartam subinoblationis tanquam holocausti speciem processuri, quæ summam æterni Numinis gloriam sibi habet præfixam.

Ad Elevationem Hostiæ.

Oratio.

Ave Hostia sacrosancta, Tu es Filius Dei vivi, sub hoc panis velamine absconditus. Adoro te proinde cum omnibus te adorantibus, & una omnium te non agnoscentium loco
adoro

adoro. Esto mihi propitius in hora mortis, & hanc per infinita merita tua gratiam concede, ut te aliquando revelata facie videre, & contemplari æternum possim in cælo. Amen.

Ad Elevationem Calicis.

Ave sanguis divinissime, Redemptionis nostræ pretium, vulnerum nostrorum pharmacum, & animarum thesaure. Adoro te toto cordis affectu, illique ipsi pro mea & totius mundi salute offero, e cujus vulneribus tanto amoris excessu pro nobis profluxisti. Domine Jesu tuis famulis subveni, quos pretioso sanguine redemisti. Amen.

Oblatio Missæ tanquam Holocausti pro summa Divinæ Majestatis Gloria.

O Deus unus, ac Trinus, Dominus incomprehensibilis magnitudinis, sanctus, sanctus, sanctus, & infinito honore dignissimus! nimium egena, depressaque est humana conditio, quam ut honorem tibi debitum valeat exhibere. Sed millies sit Dominus meus
Jesus

Jesus benedictus, qui se nobis in Missæ Sacrificio victimam reliquit, qua tibi par Majestati tuæ obsequium, teque omni ex parte dignissimum cultum deferre possimus. Huic igitur Redemptori meo me conjungo, Pater cælestis, teque cum meo, tum creaturarum omnium nomine totis animæ viribus adoro: & licet creaturarum ego minima, & vilissima sim, hoc tamen corporis & sanguinis Jesu Christi Sacrificium cum infinitis ejus meritis, humiliationibus, patientia, cæterisque divinis ejus virtutibus offero in contestationem supremi dominii, quod tibi in nos ceu primo rerum omnium principio, ac fini ultimo debetur. Vellem te ab omnium gentium populis adorari: vellem, tibi omnes perfecte obtemperarent; omnes, se tibi subesse, in omnibus a te pendere agnoscerent, & gloriantur. Verum cum id fieri nequeat, divinissimum, quod tibi jam offero, Sacrificium meas & mortalium omnium negligentias suppleat. Hoc compenset omnes irreverentias, blasphemias

mias atque contemptus, quibus sanctissimum nomen tuum non solum in terra, sed in toto inferno proscinditur. Et hæc demum victima, hoc holocaustum eam Domino meo Jesu Christo gloriam reddat, qua, ut ad mortem crucis obediens fieret, & sub hoc Eucharistiæ velamine ad finem mundi usque latitaret, se ultro abdicavit. Amen.

*Quid in Quarta Sacrificii Parte seu
Communione agendum?*

Ad illa verba, *Agnus Dei*, propius se disponere incipit sacerdos ad sacram Communionem, majorique proinde (ut res postulat) spiritus fervore incalescit. Et hic ejus tibi legenda sunt vestigia, si quidem ex sacrificio uberiora gratiarum fluentia in te velis derivare. Porro cum sumendi semper Dominici Corporis potestas non detur, refarcire alia via (spirituali scilicet communionem) hujus defectum poteris. Hæc communicatio spiritualis, tam utilis animæ, consistit,

sistit, ut ex sacrosancta Tridentina Synodo colligitur, (a) in ferventi exercitio illarum virtutum, quibus sine reali susceptione Sacramenti percipiuntur fructus Sacramenti, hoc est, unio cum Christo, velut amplectendo illum ferventibus desideriis, & obtinendo bona illa, quæ afferre solet animæ, quando realiter præsens illam visitat.

Ejusmodi autem virtutum actus præcipue sunt actus fidei, humilitatis, spei, charitatis; qui etiam, cum reapse ad Deum Eucharisticum accedis, exornando animæ domicilio, ut digne in se sponsum accipiat, quadrant quam optime. Quo vero rei tantopere salutaris expeditior usus evadat, pectusque novis semper, novisque flammis inardescat, per brevem, eamque in dies singulos hebdomadæ accommodaram praxin subjicimus. Ut enim diversa est in anima diviniore epuli virtus, ita Christum alia, aliaque indutum persona (id quod ex septem orationis Dominicæ petitionibus haud

obscu-

(a) *Seff.* 13. c. 8.

obscure eruitur) & concipere, & al-
loqui licet.

Prima petitio ceu sanctitatis om-
nis authorem exhibet. Secunda Re-
gis in eo dignitatem; Tertia sponsi
amorem proponit. Quarta Pastoris
Divini sollicitudinem; Quinta vero
judicis demonstrat clementiam. Ex
sexta tandem, & septima cum Re-
demptoris benignitas, tum Medici
pietas elucescit.

Communio Spiritualis.

PRO DIE SOLIS.

*Adspiratio ad Jesum omnis Sanctitatis
Authorem.*

O Deus infinitæ Sanctitatis, qui, ut
Sanctitatem tuam nobis miseris
creaturis communicares, olim te no-
bis in exemplum proposuisti, nunc
vero etiam in cibum nobis concedis;
quomodo tot sordibus, quot mea
scaret inquinata anima, attollere ad te
oculos audeat? mererer, fateor, ut
perfectiones tuæ omnes, quas toties
per-

perversæ vitæ meæ licentia irritavi, jam tandem in me armatæ confurgerent. At quam facile tibi, qui ipsa bonitas es, accidet, malitiæ meæ castrum expugnare, efficereque; ut tam prope in posterum tua sequar vestigia, quam hætenus a te procul aberrasse convincor. Neque in hanc rem aliud opus est, dulcissime Jesu! quam ut vel unico me oculorum tuorum obtutu digneris. Tantillumne igitur negabis supplici, cum interim in ara ultimam divinissimi sanguinis stillam offerre pro ingrato non dubites? Ah! veni, dilecte animæ meæ, & hoc miserum cor, si minus corporis tui præsentia, certe virtutibus & gratiæ tuæ donis invise: ipse, quæ mihi suggeris, desideria comple, ipse exaudi. Reminiscere Domine, te non aliam ob causam te nobis in sacrificium obrulisse, quam ut eo tuam in humanum genus sanctitatem transfunderes. Amplius ergo lava animam meam, & super nivem dealba, ut, quod mundis corde pollicitus es, videre te in sæcula merear. Amen.

Com-

Communio Spiritualis.

PRO DIE LUNÆ.

Aspiratio ad Jesum tanquam Regem.

O Rex animæ meæ! qui eo demissio-
nis excessu, quo Passionis tuæ tem-
pore pro joculari etiam rege derideri
voluisti, minime contentus, jam nunc
Majestatem tuam ad panis usque vili-
tatem depressisti; indignus sum, fa-
teor, & omni ex parte indignissimus,
qui te toties in cor meum recipiam.
Quid enim hic nisi vilissimum incul-
tissimi homuncionis rugurium subi-
res, qui nulla tantum hospitem hono-
ris significatione possit excipere? At
patere saltem, Rex divinissime, te
summum bonum meum suspirem, ad
te Dominum meum semper amabilem,
semper benignum, in me semper pro-
fufum anhelem. Jube proinde, im-
pera; & ad nutum tibi obtemperare
semper ratum, fixumque est. In me
quis sis, in me gloriæ tuæ magnitudi-
nem demonstra. Fac me æternum ti-
bi incorrupta fide servire, ne unquam
-mo) fœdi-

fœdifragus tuæ amplius refrager vo-
 luntati. *Domine mi, qui Rex noster es
 solus, adjuva me solitarium, & cujus
 præter te non est auxiliator alius.* (a)
 Qui terræ molem tribus digitis im-
 motam sustines, quam facile tibi ac-
 cider, etiam animæ meæ inconstantiam
 in bono firmare. Cumque tibi cor-
 dium humanorum dominium soli re-
 servaris, id tandem in meum poten-
 ter exerce, ne tuo amplius adverse-
 tur imperio, sed angelorum te sem-
 per ambientium exemplo ad mortem
 usque nutui tuo obtemperare addis-
 cat. Coelestis aulæ Principes, mei,
 vestrique regis obsequiis modo in-
 renti, ah! pro me intercedite: hærear
 semper cordi meo insculpta divinæ
 legis memoria: adveniat regnum ip-
 sius in me, ut cui fidam amando hic
 vobiscum serviero servitutum, eo-
 dem, cum hinc migravero, in ves-
 tro consortio æternum perfrui me-
 rear. Amen.

Com-

(a) *Esther, 14. 3.*

Communio Spiritualis.

PRO DIE MARTIS.

Aspiratio ad Jesum tanquam Sponsum.

O Deus puritatis amator, coram quo & cœli immundi sunt, itane vero tui ego meique oblitus frontem obduxerim, ut te, qui pasceres inter lilia, contaminato peccatorum sordibus animo accedere non erubescam? avertant superi, ut ego tantum nefas... quin erubescam, vereorque nimis, sponse animæ meæ, tuum subire conspectum: sed a longe tantum elevans oculos ex abyssu miseriarum mearum, ingemisco: si immundus ego sum, tu potes me mundare. Si anima mea datam tibi violavit fidem, tam perfecte eandem ad te convertere potes, ut te tantundem imposteorum diligat, quantum hactenus prodehendo contempserit. Neque enim ejus crimina efficere poterunt, ut sponsus sponsam repudies, quæ acceptæ in baptismi lavacro gratiæ dotem male quidem dilapidavit, at nunquam, qua

eam

eam complectaris denuo, misericordiae tuae immensam abyssum exhausit. Et ecce! apertam scaturiginem e divinissimo sacramento promanare conspicio, in qua sitis suae ardorem cor meum deponere concupiscit. Eja igitur amabilissime Domine, dilecte votorum meorum, summum & unicum Bonum meum! Eja gratiarum tuarum thesauros protrahe, quos in egenum liberali manu diffundas: respice in me oculis misericordiae tuae: ad cor meum loquere, & *sonet vox tua in auribus meis.* Quod maximum erat, pridem in cruce confectum est; jam reliquum perfice, & caepro feliciter, productoque in hunc diem salutis meae operi ultimam manum impone. Ecce enim ad te revertor, sponse divinissime, poenitentiae lacrymis superfusus, quibus ego praeterita fractae fidei desseo crimina: suscipe contritum, rescissumque meo scelere pacis foedus innova, quod tibi denuo in fide & charitate desponsata anima mea nunquam amplius rescindat. Amen.

Com.

Communio Spiritualis.

PRO DIE MERCURII.

Aspiratio ad Jesum tanquam Pastorem.

O Pastor animarum nostrarum, qui solus es Pastor bonus, quia solus es verus Deus! nonne pietatis immensæ excessus exitisset, si vel semel e cœlesti illo viridiario ad requirandas, quæ perierunt, oviculas suamque ad ovile reducendas in vastum hoc mundi desertum concessisses? & tamen in dies singulos toties te in sacrificio ad nos demittis; & quo susceptas pastoris partes quam exactissime compleas, tuo etiam sacratissimo corpore famelicos nascere, potareque divino cruore sitientes non dedignaris. Quare tantam in nos charitatem, qui solus digne id potest, amor tuus extollat, eaque quæ semper nostris commodis invigilat, providentia, debitas tibi grates persolvat. O si & ego, quo par pari redderem, infinitum erga te amorem possem concipere! at si licet creaturarum postrema,

hoc

hoc tamen amoris incendio cupio exardescere, ut in vitæ pascuis, quæ nobis Caro tua sacratissima in altari aperit, merear collocari.

Quod si hoc mihi non concedatur, saltem ne omni me exclusum velis refectione: sed gratia tua famelicum refice, ut ut Altaris Mysteria non accedentem. Tu solus es igitur, amabilissime, dulcissime, ditissime Jesu bonorum omnium scaturigo, tu solus es, quem desiderat, quem affectat cor meum. Ne jam te insequentem, te anhelantem repellas, Pastor divinissime! quem tam sollicitè, tam operose inquisivisti, quem a te longe noveras discessisse. Bonus Pastor ponit animam suam pro ovibus suis, quod a te pridem factum in Cruce orbis obstupuit. Fac me tandem sacrificiū hujus participem: tu, ne errem, ne à semita declinem, dirige, & deflectentem in viam mandatorum tuorum reduc. Amorem tuum mihi dona, & dives sum satis, nec aliud ultra posco, quam ut eum æternum conservem. Am.

Communio Spiritualis.

PRO DIE JOVIS.

Aspiratio ad Jesum tanquam ad Judicem.

O tremendæ Majestatis Dominus, qui quanto nos ob delicta nostra jure condemnas, tanta etiam pietatis tuæ clementia ab interitu vindicas; ubi me abscondam a vultu iræ tuæ, si pro justitiæ rigore ad judicandum veneris? Lateas licet sub Eucharistici Panis velamine, iniquitatum tamen mearum seu pondus seu numerus te latere non potest. Quo me vertam igitur, ad quem contugiam, salutem quæsiturus, nisi ad te Domine, qui solus omne delictum potes dimittere? Memento itaque, te necdum judicem agere, sed etiamnum mei apud Patrem Advocati partes sustinere. Eja igitur tuorum vulnerum cicatrices Patris conspectui exhibe; ad has enim appello, ad has provoco, quæ si meam causam egerint, ea nunquam cadendi certus sum. *Non sis tu mihi formidini, spes mea tu in die afflictionis.* (a) O Jesu mi, Redemptionis meæ

(a) *Jerem.* 17. v. 17.

meae pignus, cujus vel solum nomen mihi salutis est tessera, esto mihi Jesus, & salva me; si tu enim pro me, quis contra me? quantum ego te suscipere, te in cor meum introducere cuperem, ut merita tua me redderent innocentem! Sed ad te accedere, ut multorum scelerum conscius, reformido; neque aliud jam superest, quam ut eos in me misericordiae tuae effectus sentire cupiam, quos ipse in me praesens effecisses. Veni benignissime Jesu, veni, & tuae me lucis ac amoris plenitudine reple, ut omni extincto reatu, qui in te sperat, in te confidit, reus salutem consequatur. Amen.

Communio Spiritualis.

PRO DIE VENERIS.

Aspiratio ad Jesum tanquam Redemptorem.

O amabilissime Redemptor meus! quanto charitatis excessu animam meam complectaris, necesse est, cum, ut illam redimeres, sanguinis tui lytrum in Cruce persolveris. Jam vero quasi id minime suffecisset, mihi ire-

rum iterumque inmensum hoc pretium offers in altari, quo & contracta apud divinam justitiam expungam nomina, & pro culparum reliquiis integre satisfaciam. Laudent te æternum, Redemptor mi dulcissime, tuæ ipsius in nos miserationes, ut quæ solæ gratiis tibi ex æquo referendis possint sufficere. Sed num forte, dum ad visendum me venis, denuo in manus peccatorum te tradere cogitas? Num denuo, dum cor meum subis, in fœrido sepulchro reponi te patieris? ah! bone Jesu! nequaquam id æquum fuerit, ut toties ad hominem peccatorem divertas. Id mihi sufficiat modo, ut virtutis tuæ potentia ad me invisas, & ea tandem vitiorum vincula dissolvas, quibus undique irretitus tuis hostibus mancipor. Veni igitur Redemptor animæ meæ, veni; invito te suspiriis animæ meæ, amplector desiderii, & ad pedes tuos ceu ad aram refugii prostratus, supplex te rogo, id demum efficere velis, ut tu semper in me vivas, & ego in te. Nosti, Domine, quid me ab intimo charitatis tuæ
com-

complexu retrahat; gloria tua erit hunc obicem auferre, quo plenius te servatorem meum demonstras. Recordare, obsecro, me laborum tuorum fructum, atque adeo ex duplici creationis scilicet & redemptionis titulo tuum esse. Ut tuum ergo misericordiae tuae oculis respicere, ut tuum potenti dextera tueri debes. Ego vero ad te Deum meum, ut omne & unicum bonum meum amandum, tibi-que perpetuo serviendum infinites me obstrictum confitebor. Amen.

Communio Spiritualis.

PRO DIE SABBATHI.

Aspiratio ad Jesum tanquam Medicum.

O Jesu mi, hujus peccatricis animae via, veritas, & vita! qui fieri possit, ut postquam medicus meus effectus es, continuis tamen affligar languoribus? tot jam anni fluxere, ex quibus jacentem in miseriarum mearum stragulo invisus, rotiesque & Corporis tui divinissimi pharmacum, & haustam

haustam ex lateris vulnere potionem
 porrigis, quin unquam expulsa mor-
 borum caterva integra redeat valetudo.
 Ah! quam inveteratum malum sit,
 oportet, quod sumptis ex arbitrii mei
 malignitate viribus divini etiam archia-
 tri manum frustrerur, & ludat. At
 infinita est gratiæ tuæ vis, quæ quan-
 tumcunque graves altumque radicos
 morbos levi exturbare negotio, pelle-
 reque momento temporis queat. At-
 que hinc in te firmatam spem meam
 dimoveri non patiar. Veni igitur di-
 vinissime Medice, veni, sana me, &
 sanus ero: salva me, & salvus ero: cum-
 que corporis & sanguinis tui medica-
 mina jam sumere indignus sim, *tan-
 tum dic verbo, & sanabitur anima.* Dic
 animæ meæ: *salus tua ego sum.* Atque
 hoc demum verbo opus est, ut omni
 infirmitatum mearum absterfo languo-
 re, malisque omnibus uno eodemque
 temporis puncto resurgam liber. Hoc
 perere, hoc sperare fas est abs tanti
 Domini munificentia tanta, cui, ut ut
 immensa in mortales effundat, nihil
 unquam possit decedere. Qui omnes
ad

ad te venire, necessaria a te petere, & te emere absque argento jussisti, scio, hoc manuum tuarum opus non despicias, hanc pauperulam creaturam ad te anhelantem non repelles, sed tibi supplicem votorum damnabis. Hæc inter tantos languores sit consolatio mea, hæc salutis, hæc vitæ meæ spes, qua non confundar in æternum. Amen.

Quid in postrema Sacrificii parte, seu gratiarum actione agendum?

Enormem rusticitatis excessum fore existimem, si lauto adeo, cælestique convivio, cujusmodi Eucharistia est, exceptus sacerdos nulla benefactori suo reddita gratiarum actione continuo discessum pararet. Igitur a Sacramentorum sumptione cum ipse, tum ejus ore Ecclesia pro tanti beneficii magnitudine grates benigno Numini referunt, gratiarumque actioni juxta Apostoli consilium, novi favoris petitionem conjungunt: *in omni oratione, inquit ille, cum gratiarum actione petitiones vestræ innotescant apud Deum.* Id ipsum autem & tibi observandum venit eo fere, qui sequitur, modo.

ORA.

O R A T I O

Pro Gratiarum actione.

Domine Jesu Christe, spes, & the-
saurus meus, bonorum meorum
omnium largitor, quanta me beatum
sorte existimassem, si cum viva fide
morienti adstare, cruentum illud Cal-
variae sacrificium spectare, excipere-
que in animam licuisset pretiosissimi tui
sanguinis rorem, cujus vel unica stilla
mundis mille redimendis abunde suffe-
cisset? At vero nequaquam impar fe-
licitas censenda est, quod in Missa di-
vinis mysteriis, ubi inaudito amoris
porrento passionis tuae scenam restau-
ras, concessum sit interesse. Verum eo
turpius maxima mea excedit ingrati-
tudo, quo amplioribus me beneficiis ob-
stringis. Ipsa sacrorum multitudo,
eaeque audiendi facilitas non tam cha-
ritatem tuam, ut par fuisset, commen-
dare nobis, quam obviam vulgarem-
que reddidisse visa est. Ita quidem
meus me in transversum error abri-
puit, cujus me nunquam satis pudeat,
nunquam poeniteat satis. Sed meliora,
bone

bone Jesu, meliora, jam deinceps propono, tibi que jam nunc eas gratiarum actiones refero, quas referre hactenus neglexi. Vellem in sacrificiis omnibus, quæ toto unquam terrarum orbe oblata fuerunt, ea submissione, pietateque adstitisse, qua eis Angelici Spiritus ad majus tuum obsequium adstiterunt. Tu vita, luxque animæ meæ, tu, qui totus es amor, totus pieras, meas obsecro vices, negligentias meas supple: obliviscere præteritorum temporum injurias, irreverentias, defectus meos omnes: miserationibus miserationes accumula, & eos in me gratiarum thesauros effunde, quos concedi nobis tuo nomine per Sacerdotem rogar Ecclesia, ut te in spiritu & veritate adorans in terris, pervenire merear ad te fruendum in cœlis. Amen.

Ad hæc benedici tibi abs Sacerdote, non secus ac si Christus esset ipse hinc jam jam ad cœlos migraturus, optabis. Denique cum in sacro Joannis Evangelio, quod ultimo legitur,
exi.

eximiae Dei Filii, aeterni Verbi, Patri-
 que consubstantialis excellentiae com-
 memorentur, & facta nobis per ejus
 Incarnationem, perque fidei ac gratiae
 donum beneficia recenseantur, par est,
 ut singula alte in animum demittantur.
 Ad ea porro verba: *Verbum Caro:*
 Deum ter optimum maximum flexo
 poplite adorabis, templum subinde
 corpore, non animo egressurus. Quod
 si per negotia alterum, vel etiam plura
 divinae Majestati offerre liceat sacrifi-
 cia, novo spiritu, ardentiore affectu
 & priorem compensare socordiam, &
 uberiores ex foecundissima hac vitae
 arbore fructus colligere allaborabis.

